

CO NEVÍŠ

DOPADENÍ VRAHA
JE JEN ZAČÁTEK...

JOANN CHANEYOVÁ

**CO
NEVÍŠ**

CO NEVÍŠ

JOANN CHANEYOVÁ

Fortuna
Libri

Original title: WHAT YOU DON'T KNOW
Copyright © 2017 by JoAnn Chaney
Published by arrangement with Flatiron Books. All rights reserved.
Cover images © Arina P Habich, hxdbzxy/Shutterstock

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2017
Translation © Alena Peisertová, 2017

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri.

www.fortunalibri.cz

Odpovědný redaktor Ladislav Niklíček.

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události
jsou buď výsledkem autorovy fantazie, anebo jsou použity fiktivně,
a proto jakákoli podobnost se skutečnými živými či mrtvými osobami,
obchodními společnostmi, událostmi či místy je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována,
ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem,
ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou
nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-124-7

*Mamince a tatínkovi,
kteří mi vždycky říkali,
že bych měla psát.*

TAM
DOLE

19. prosince 2008

Jako by to byl záběr z filmu: dva muži vystupující ze starého hnědého vozu, oblečení v levných oblecích a ještě levnějších botách. Jeden z nich má klobouk, černé panama, což mu dodává vzhled mafiána z dvacátých let. Ale žádná prohibice, žádné Miami; tohle je Denver v roce 2008, venku je zima a člověk v panamáku vypadá jako blázen, ale neřekli byste mu to, pokud byste nechtěli, aby vás nakopal do zadku. Možná že ten chlapík vypadá jako blázen, ale je to taky drsňák, což poznáte, když se vám podaří podívat se mu do očí. Možná byste řekli, že mu ten klobouk dala nějaká žena a vystřelila si z něj, když mu napovídala, že v něm vypadá hezky a sympaticky, ale kdepak. Ten člověk se jmenuje Ralph Loren, což zní jako špatný vtíp, ale ne, nikdo si neodvážil vystřelit z detektiva Lorena, *nikdo*, ani hezká, vlnatá dívka. Loren nemá smysl pro humor – ani divný, ani škodolibý; zkratka žádný. Narodil se bez této schopnosti. Život je těžký, když v něm chybí smích, ale stěží můžete postrádat něco, co jste nikdy neměli. Alespoň se to říká.

Ale přejděme k druhému muži, k tomu, jenž vystupuje z vozu na straně spolujezdce, vysoký chlap s širokými rameny a bradkou, která začíná šedivět. Muž obejde auto, nenamáhá se vyhnout špinavému sněhu navršenému na obrubníku a šlápne přímo do něj. Později toho bude litovat, až se vrátí v mokrých ponožkách a s mrznoucími prsty na nohou ke svému stolu. Paul Hoskins patří k lidem, kteří si nelámou hlavu tím, co udělají, a později litují svých rozhodnutí. Vždycky takový byl a vždycky bude, do skonání světa, amen.

„Jdeme na to?“ řekne Hoskins s pohledem upřeným na dům, kam mají namířeno. Je rozlehlý, cihlový, spíš vysoký než široký, vepředu má velký arkýř. Nic tradičního, není to dům, který obvykle vídáte v Denveru. Není to dům, který jako mnoho jiných vyrostl v osmdesátých letech pro davy lidí, kteří se sem hrnuli – hlavně z Kalifornie, což vám dojde, když slyšíte, jak místní mluví, a vidíte, jak řídí, – tenhle nevypadá levně, rozhodně ne tak levně jako další příbytky v ulici. Kolem budovy jsou v elegantních skupeních rozmístěné stromy a keře. Listí na nich je teď suché a hnědé, větve obtížené barevnými vánočními světly. Za domem je umělé jezírko s molem z plochých prken a loďkou pro dva. V jezírku jsou ryby a žáby, ale vodní hladina je nyní pokryta tenkou vrstvou ledu. Hoskins přemýšlí, jak to tam asi vypadá na jaře, když všechno kolem ožije. „Jdeme pro toho darebáka?“

Loren si povzdychne, sáhne pod sako a uvolní pistoli, aby se k ní mohl rychle dostat, kdyby bylo třeba. Ti dva jsou policajti, detektivové, partáci; pracují spolu už dlouho a ještě nějakou dobu to tak bude, ačkoli se nemají nijak zvlášť v lásce. Ale táhnou to spolu, protože se jim v práci daří, *klape* jim to, a to se nestává tak často, jak by si člověk přál. Dobrá spolupráce je jako dobré manželství, a jak mnozí vědí, dobré manželství je vzácné.

Ale i v nejlepším manželství se to někdy zvrtně.

„Zatracená práce,“ lamentuje Loren. „Příšerná díra. Kéž bych už sem nikdy nemusel.“

Kráčejí po příjezdové cestě, z níž kluk od sousedů za deset babek pečlivě odmetl sněh, až k předním dveřím. Jsou velké a masivní, dubové, odrážející matné temné světlo. Je brzy ráno, před sedmou, všude panuje klid. V domě se zdá být tma a ticho, ale Hoskins ucítí jemnou vůni čerstvě uvařené kávy a zakručí mu v žaludku.

„Připravený?“ zeptá se Loren.

„Jo.“

„Jo?“ řekne Loren uštěpačně. „A co tvůj pupek? Hroznej zvuk. Nejradši bych ti jednu vrazil.“

Hoskins neodpoví. Je na podobné kecy za těch deset let zvyklý. Zjistil, že nejlepší je neodpovídat. Bezpečnější. Loren se naváží do každého, kdo se namane, ale sám to nebere. Naposledy to bouchlo před třemi lety, když Hoskins utrousil neuctivou poznámku o Lorenově matce – je to tak, když chce nějakého chlápka nasrat, jdi po jeho mámě, i když ji neznáš, i když je třeba mrtvá – a Loren mu přerazil nos. Bylo z toho vyšetřování a důtky. Několik sezení u policejního psychologa. Ale stejně je přinutiti, aby spolu pracovali dál. Jestli se Hoskins něco o svém partákovi dozvěděl, tak to bylo tohle: je lepší být zticha. Ne že by se Lorena bál, ne že by mu ve rvačce nestačil, ale než aby došlo na pěstní souboj s boxerem navlečeným přes klouby (Hoskins se už od devíti let domníval, že podobné řeči takhle končí), je lepší nemluvit. Otec mu často říkal, aby držel hubu, a měl pravdu: ticho často věci usnadní a zjednoduší.

Loren zvoní, tiskne palcem svítící knoflík tak silně, až mu kloub na prstu zbělá, a hned nato začne klepat na dveře. Loren není trpělivý muž. Připomíná hrnec vroucí vody, která co nevidět přeteče na sporák, nebo přefouknutý balon. Jeho pěsti narážejí do dveří a vydávají silný dutý zvuk, při němž se Hoskinsovi rozbuší srdce. Ale nic neříká.

Trvá to chvílku – třicet sekund, možná několik minut, kdo ví – než se dveře otevrou. Hoskins myslel, že by Jacky Seever v tuto časnou hodinu mohl být v županu nebo mít na sobě jen spodky, v rozkroku zažloutlé, ale on má jako vždy oblek. Seever patří mezi ty, kteří i trávník kolem domu sečou v obleku; on v těch zatracených hadrech snad i spí. Trojdílné obleky, všechny v neměnných odstínech břidlicové šedi či tmavé modři, kalhoty, sako a vesta se stříbrnými hodinkami vykukujícími z kapsičky. Ty obleky jsou skvěle

ušité a drahé; díky nim vypadá Seever jako světák, a Hoskins ho nenávidí. Nikdy si něco takového kvůli mizernému platu policisty nemohl dovolit, ale to není jediný důvod. Seeverovy obleky a jeho nehty, pečlivě ostrihané a naleštěné, a vlasy s pěšinkou na pravé straně, nalakované tak, že jsou tuhé jako beton. A ty brýle – proboha, kovové obroučky a v nich samozabarvovací skla, která na ostrém světle ztmavnou – ty zatracené brýle Hoskins nenávidí nejvíc. Každý, kdo dobrovolně nosí tyhle brýle, je kretén. Hoskins vyrostl v chudých poměrech; získal přirozený odpor k chlápům, kteří se naparují jako pávi a mávají roličkami bankovek. Seever k nim patří, protože má prachy. Ale je ještě horší než had v trávě. *Jak falešnej niklák*, řekl by Hoskinsův táta. Nebo latinsky *humus levákus*.

„Pánové?“ řekne Seever. Chce, aby ho všichni oslovovali Jacky, ale Hoskins by to nikdy neudělal. Pro něj bude tenhle mizera vždycky jen Seever. „Je brzy, vidíte? Mohu pro vás něco udělat?“

„Hele, tlouštíku,“ řekne Loren mírně a udělá krok, aby Seever musel couvnout a udělat jim místo. Seever je malý; nezabránil by jim vejít do domu, ani kdyby chtěl. „Vy víte, proč jsme tady.“

Na Seeverově vestě jsou stopy moučkového cukru, mezi prsty zbytky jahodového želé. Jaká nedbalost. V posledních dnech jí víc a častěji. Sledovali, jak Seever mizí v restauracích a prodejnách u benzinek a vychází s plastickými krabičkami teplých jídel a plechovkami dietní koly. Seever jí, když je ve stresu. Jakmile si uvědomil, že jej policie nepřetržitě sleduje a snaží se ho dostat, přestal se ovládat. Za minulý týden přibral. Břicho se mu nad páskem kalhot mírně dme, tvídovou vestu stěží dopne. Jeho obleček by lépe padl někomu štíhlejšímu, možná slušel před časem i jemu, ale teď ne. Ani košile nedokáže zcela zakrýt spodní část břicha s tuhými černými chlupy a rudými striemi.

Hoskins následuje parťáka do domu. Zastaví se a strčí Seeverovi do rukou kus papíru. Povolení k domovní prohlídce. Stojí

tam, že jde o marihuanu, ale oni kašlou na nějaké drogy. Bylo by jim jedno, kdyby byly z trávy i cihly v jeho kuchyňské zdi. Potřebovali jen najít způsob, jak se dostat do Seeverova domu. Týdny jezdili a snažili se nacytat Seevera při něčem jiném, než že se přejídá nebo škrábe na zadku. Tohle je to nejlepší, co jim mohl soudce Vasquez dát. To nejlepší, co by jim dal jakýkoli soudce, protože žádný z nich neměl Lorena rád. Loren na to kašlal, což někdy všechno ještě zhoršovalo, a tak to byl Hoskins, kdo o povolení k domovní prohlídce zažádal, kdo musel nasadit úsměv a objasnit situaci, Hoskins musel škemrat o pomoc. Ale takhle to zkrátka s Lorenem je a vždycky bylo. Loren něco za každou cenu chce, a někdo jiný to pro něj získá.

„Tráva?“ řekne Seever, držící povolení mezi ukazováčkem a palcem, jako by štitivě. Na první pohled to vypadá, že drží útržek použitého toaletního papíru. Čte, směje se, vydává zvuk, který připomíná tříštící se sklo. „Dobře víte, že tady nic takového nenajdete.“

„V pořádku,“ ozve se Loren. Usmívá se, přesněji řečeno cení zuby, takže vypadá spíš jako vzteklý pes než člověk. „Mám pocit, že najdeme, co hledáme.“

Seever zavře přední dveře, studené ranní světlo zůstane venku a Hoskins chvíli nic nevidí. To není dobré. Žaluzie jsou zatažené, interiér domu je tmavý. Jeho oči ještě neměly dost času, aby se přizpůsobily. Přemítá, jestli to Seever ví, jestli využije této zvláštní chvíle k tomu, aby si zachránil kůži, aby zabil ty dva policajty, kteří ho chtějí na zbytek života strčit za mříže. Ale Seever se ani nehne, jen stojí u dveří, paže svěšené, protože, ať dělá nebo říká cokoli, je to zbabělec.

„Kde chcete začít?“ zeptá se. Je milý, lhostejný. „Nahore? Gloria je o víkendu u své matky, tak můžete –“

„Pod domem,“ řekne Loren. „Chci to tam vidět.“

Ale sklep je zatopený, plný zapáchající vody, neidentifikovatelných kousků a olejových skvrn. Hoskins stojí nad pojistkami v prádelně a pozoruje odraz tří postav v černé vodě, mávne rukou a jeho dvojče tam dole udělá totéž.

„Čerpadlo se porouchalo,“ řekne Seever. Usmívá se. Hoskinsovi se zdá, že potutelně. Jako by se mu podařilo všechny doběhnout. „Musím objednat instalatéra, ale pořád nemám čas.“

Loren přiloží ruku k ústům a odkašle si. Je nastydělý a nemůže se kašle zbavit, ne v tomto ročním období, když navíc stále trčí venku, vysedává v autě, sleduje Seevera a číhá na tuhle chvíli. Hoskins a Seever trpělivě čekají. Loren si otře ústa starým kapesníkem, který vytáhl z kapsy.

„Myslíte, že jste chytrý, vidíte?“ řekne Loren. „Myslíte, že jste na všechny vyzrál, ale mě neoblbnete.“

„O co jde?“ podiví se Seever, ale pohledem těká po místnosti. Začíná vypadat jako pes zahnaný do kouta, oči do široka otevřené, vyděšený. A to je teprve začátek.

„Ten odtok se musí uvolnit,“ řekne Loren. Sundá si klobouk a podá ho Hoskinsovi. Potom kabát. Pak strčí prsty do uzlu na kravatě a trhnutím ji uvolní. „Máte štěstí, vím, jak na to. Můj otec byl instalatér, brával mě s sebou, když ho někam zavolali.“

„Někoho seženu...“

„Blbost, udělám to hned,“ trvá na svém Loren, protože ví, co tam dole je, pod těmi prkny zaplavenými vodou. Všichni to vědí. „Ušetříte peníze, když nebudete muset nikoho volat. Kromě toho nemám naspěch. A co ty, Paulie? Máš něco?“

„Kdepak.“

„A vy, Seevere?“ Loren má na předních zubech černé skvrnky. Zrníčka mleté kávy nebo pepře. „Nemáte nějaké rande?“

Seever zavrtí hlavou. Jeho potutelný úsměv je pryč.

„Výborně,“ řekne Loren. Sehne se, rozváže si boty a sundá je. V levé ponožce má díru, velký palec čouhá ven. Odkopne boty stranou, jedna z nich narazí do boku pračky. Pak si sedne, natáhne nohy nad čtvercový otvor v podlaze a pomalu se ponoří do zatuchlé vody. „Spravím to rychle, a potom počkáme, až to odteče. Možná byste mi mohl nabídnout trochu toho kafe, Seevere. Bylo by to fajn.“

Ten dům Hoskinse znervózňuje, ačkoli nejdřív neví proč. Mohl by to být ten podivný, vlhký pach, který útočí na jeho nos, ač ho překrývá vůně vánočního stromku a vanilkových svíček, nebo hromada skleněných květinových váz, vyrovnaných v rohu garáže téměř až ke stopu, zaprášených a špinavých. Nakonec Hoskins dojde k názoru, že to jsou ty fotografie, které ho vyvádějí z míry ze všeho nejvíc. Fotky jsou všude, matné, zarámované, většinou je na nich Seever. Jeho ženu není na fotografiích moc vidět – spíš je autorkou těch snímků. Mačká spoušť, aby zachytila manžela v mnoha pozicích. Kdyby měli děti, nebo alespoň psy, možná by to bylo jiné. Ale takhle je tu Seever ve slunečních brýlích, v rukou drží lesklého pstruha. Seever v Disney Worldu, stojící nemotorně ve stínu obrovského stříbrného golfového míčku. Seever ve Velkém kaňonu, na mostě Golden Gate. Vždy poblíž nějaké zajímavé památky. To Hoskinse znervózňuje, Seeverův obličej rozmístěný po celém domě, jeho prasečí očka sledující každého, kdo projde kolem.

V koupelně, když si utírá ruce do směšného ubrousku a snaží se vyhnout výšivce ve tvaru růží, si Hoskins všimne fotografie opřené o nádrž u toalety. Kdo by se chtěl dívat na fotku, zatímco sedí na záchodě a ulevuje si?

Je to samozřejmě Seeverova fotografie. Tentokrát pózuje před svým domem, za sebou má cihlovou zeď a velký arkýř, cedulka

s číslem domu je přibita vedle dveří. Usmívá se, paže široce roztažené, ruka v bílé rukavici třímá kytici rudých karafiátů.

Je převlečený za klauna.

„Rád navštěvuji děti v nemocnici,“ řekl mu Seever před několika týdny, než začal být nervózní, když ještě fakt, že jej sledují dva policisti, považoval za vtip. Viděl, jak parkují, jak jej sledují, a přiloudal se k nim na kus řeči o počasí nebo o tom, jak se povede v příští sezóně klubu Broncos. Tenkrát ho sledovali k jedné z restaurací, které vlastní, a on je pozval dovnitř, na oběd. Seděli v boxu, Hoskins a Loren na jedné straně, Seever na druhé. Dali si sekanou s hráškem, jablečný koláč a kávu. „Rozesmát ty děti – to mi dělá dobře.“

Věděli všechno o jeho práci dobrovolníka; sledovali ho v nemocnici, jak chodí do pokojů, kde leží děti a čekají, až jim bude líp, nebo se jejich mizerné životy alespoň prodlouží. Vyhublé děti bez vlasů, děti popálené, zbité, i děti, které si zlomily nohu, když se poflakovaly po venku. Nejdřív byli přesvědčeni, že Seever je kromě jiného zvrhlík, *pedofil*, ale nebyl. Ty děti ho měly rády, odváděl dobrou práci. Seever byl magor, zmetek v mnoha ohledech, ale na děti byl hodný. Zdál se být téměř normální, když byl ve svém kostýmu, pobíhal sem a tam, držel se za nos a mával nafukovacími zvířátky.

„Proč klaun, Seevere?“ zeptal se Loren a nasypal lžičku cukru do kávy. Zdálo se, že je tím zcela vyveden z míry. „Většina dětí se podobných věcí bojí.“

„To není pravda,“ bránil se Seever. Horní knoflík na košili měl rozepnutý a Hoskins viděl, že mu na krku visí zlatý křížek. „Děti klauny milují.“

„Nejsem si tím jistý.“

„Ale každý miluje klauna,“ řekl Seever a zamrkal. „Je to přítel všech. Víte, myslím si, že klaunovi by prošla i vražda.“

Trvá čtyři hodiny, než voda odteče. Ve chvíli, kdy je vidět mokrá, špinavá podlaha, pošlou dolů laboratorního technika. Má na sobě plastovou kombinézu, masku a žluté rukavice. V ruce drží malou lopatku, podobnou té, kterou sázíte květiny na zahradě.

Ale on nesází květiny. Ani nehledá marihuanu.

Není dole ani deset minut, když horečně zavolá. Tentokrát jde dolů Hoskins. Vyhrne si nohavice a kolébá se jako kachna k technikovi, který je v nejvzdálenějším rohu.

„Smrdí to tu,“ říká technik. „Ať se nepozvrácíte. Aspoň ne hned tady.“

Opravdu to příšerně páchne. Hoskinsovi se vybaví vzpomínka, jak jeho exmanželka zahodila kus syrového vepřového masa do odpadků. Prohlásila, že to maso se začíná kazit a že ho nebudou jíst. Popelnice stála na slunci několik dnů, maso se kazilo a kazilo a naplnilo okolí pachem, který zvedal žaludek a dováděl psy k šílenství.

„Co je to?“ ptá se Hoskins.

Technik ukáže na zem, na drn – v místě, kde tu špínu odhrnul. Je tu kus látky. Modrobílý flanel. Zřejmě tričko. Větší část je ještě uvězněná v zemi, není vidět. Vedle látky, částečně zabalená, leží paže. Shnilá tak, že Hoskins místy vidí kost, ale stále je tu ještě maso, zčernalá potrhaná kůže, na okrajích zkroucená, jako papír, který ožehl oheň.

„Je to tady!“ vykřikne Hoskins a stáhne se. Ten zápach je silný, velmi silný. Začíná mu být špatně. „Našli jsme to.“

Nad hlavou slyší kroky, nohy dupající po podlaze. Bolestný výkřik, potom mluví Loren. Hoskins neví, co říká, ale poznává ten hlas, povědomý hlas svého parťáka. A potom ještě jeden hlas, silnější než Lorenův. Seever. Křičí.

29. prosince 2008

Jednu věc se Sammie Petersonová za ta léta naučila. Všichni si myslí, že když je holka hezká, je taky pitomá.

Ví, že o ní si to myslí taky. Pozná to, když se na ty chlapy podívá. Jako by měli u hlav bubliny, stačí si jen přechýst, co je v nich napsáno. Kopou ve sklepe a přizvali ji, aby si mohla obhlédnout místo činu a přesně je popsat v novinových článcích. Nelíbí se jí tam. Prostor pod domem je velmi malý a stísněný, přestože vytrhali skoro všechna prkna a odstěhovali pračku a sušičku. Sklepní prostor se tak vlastně stal součástí domu. Muži mohou stát vzpřímeně, ruce v bok nebo zkřížené na prsou, a zkoumat, co tam Seever zanechal. Vidí, že se přece jen odvážíla sejít do sklepa, cítí jejich pohledy na zadku, na prsou, na ústech, ale rozhodně ne v očích. Slyší, jak mluví, a třebaže se nezmiňují o ní, šeptají, když si jdou ven zakouřit nebo míří ke svým vozům. Nemají ji rádi, nejen proto, že je z *Postu* – žádný policajt nemá rád zvědavé novináře – ale taky kvůli Hoskinsovi. Jsou před lidmi opatrní, chovají se, jako by se skoro neznali, nedotýkají se jeden druhého, nemluví spolu, i když by to třeba někdy šlo, ale stejně to o nich všichni vědí.

„Řekls to někomu?“ zeptala se přednedávnem. Leželi v posteli, televize byla zapnutá, ale bez zvuku. Líbilo se jí mít zapnutou televizi, když se milovali. Líbil se jí pokoj plný mihotavého televizního světla. „Myslím o nás.“

„Proč bych to dělal, děvče?“ podivil se. „Do toho nikomu nic není.“

„Mám pocit, jako by to lidi věděli.“

„Jako kdo?“

„Jako všichni.“

„No jo, to asi Loren,“ řekl Hoskins a usmál se. Ale v tom úsměvu nebylo nic laskavého, nic povědomého. Hoskins byl dobřej chlap, a tenhle úsměv se k němu nehodil. Pak Sammie mrkla a bylo to pryč. „Ten pacholek ví všechno, a neumí držet jazyk za zuby.“

„Možná.“

„To je v pohodě,“ řekl a sáhl po sklenici vody na nočním stolku. Kéž by mu viděla do obličeje. „Nedělej si starosti.“

Nedělá si starosti, pokud nepomyslí, co bude, až to o Hoskinsovi zjistí manžel. Ne že by se Deana bála, že by snad mohl něco provést, ale nechce ho ranit, nechce se mu dívat do tváře, až na to přijde. Štve ji, že to vědí *všichni*. Je jí jasné, co říkají, slyšela je.

Coura.

Děvka.

Lidi si myslí, že spí s Hoskinsem, aby se dostala do Seeverova domu, aby měla informace o vyšetřování z první ruky, aby o něm mohla psát do *Postu* a dělat z nich blázný. Protože přesně tohle sdělovací prostředky dělají. Všichni mají Hoskinse rádi, myslí si, že je dobřej chlap, ale nejsou blázni. Vědí přesně, o co jde. Vidí, že ho využívá. Je dobrá, ale mohla by být lepší. Spí s ním, aby se prosadila, říkají si. Šoustá s ním kvůli tomu případu.

A je to pravda. Alespoň zčásti.

Ale Sammie by to nepřiznala, ani kdyby jí přiložili pistoli k hlavě. Není na to moc pyšná, že dovolí Hoskinsovi, aby se jí dotýkal, že se před ním předvádí, a pak jde domů a lže manželovi jen proto, aby byla lepší než ostatní novináři, aby urvala pořádné sousto. Lidi netuší, jaké je to být v redakci místních novin. Den za dnem. Recenze nudných knížek, články o výstavě psích mazlíčků. A přitom by chtěla napsat něco *pořádného*. Něco ji-